

по стълбитѣ и се метна на коня си. Мина край кѣщицата при Етъра и тихо похлопа. Стопанинѣтъ — технитарѣтъ Станой подаде главата си.

— Ти ли си, свѣтла княгиньо?

— Где е Иванко?

— Извикаха го въ палата.

— А другитѣ?

— Отидоха да събиратѣ хората си.

— Добре. Сбогомъ.

Ромейката препусна къмъ дома си, дигна всичкитѣ си слуги, цѣлуна спящата Белослава, прекръсти я, и като взе съ себе си петима тѣлохранители, полетѣ по друма къмъ Дръстѣръ.

— Боже, Боже, дано Белота не е заминалъ за Карвуна — се молѣше ромейката и вѣтвѣтъ изсушаваше едритѣ сълзи, които капѣха по бузитѣ ѝ. — Боже, ще простиш ли менѣ грѣшната?

Горе, въ Иванковата кула, Слава лежеше безчувствена на земята.

Въ това време, царѣтъ нетѣрпеливо се разхождаше съ голѣми, неравни стѣпки отъ стена до стена въ приемната на палата.

Три златни свѣщника освѣтяваха тази широка, сво-деста стая, заобиколена съ тънки мраморни колони и голѣми живописи по стѣнитѣ. Пѣстра мозайка покриваше пода съ хубави бледочервени, зелени и сини съчетания на скѣпни мрамори. Въ единъ голѣмъ пезулъ на източната стена, стоеше скѣпна позлатена византийска икона. Покрай стѣнитѣ обикаляха мендери, послани съ многоцвѣтни копринени килими. Въ една ракла отъ слонова костъ стояха скѣпоценни плячки: императорски диадеми, сѣдове и купи, единъ златенъ кръстъ въ чието скривалище се съхраняваха останки отъ Христовия кръстъ, млѣко отъ Св. Богородица и частъ отъ пояса ѝ.

Царѣтъ спрѣ при отворения прозорецъ. Една жила ядовито сѣчеше челото му. Отъ далече се зачу конски тропотъ. Въ тишината на нощта ясно се чу дрънченето на веригитѣ и скрипцитѣ на подвижния мостъ. Тъмниятъ си-